

* Brandval
Stiftet *
1983
Historielag

Brandvalitten

Helga, Arve og Gerd Skineb
har besøk av Øystein og Anne Hervland i 1970

Nr. 4 Desember 2011 26. årg.

Brandvalitten

Medlemsblad for Brandval Historielag

INNHold

Noen ord fra lederen	s 2
av <i>Terje Hauger</i>	
Redaktøren melder	s 2
av <i>Halvor Noer</i>	
Minner fra Skineb	s 3
av <i>Torstein Hervland</i>	
Tur i Eikeberget	s 7
av <i>Johan Seglsten</i>	
Godseier'n og a Hjørdis	s 10
av <i>Per Skogrand</i>	
Busstur til Elverum og Røsåsen	s 13
av <i>Halvor Noer</i>	
Av ordenes saga	s 15
av <i>Tor Aarstad</i>	
Amerikabrev	s 16
av <i>Torbjørn Mengkrog</i>	
Kongsvinger Museumsforening	s 17
av <i>Halvor Noer</i>	
Jaktløst - dikt	s 17
av <i>Per Ruud</i>	
Grendetur Kolemø Rudseter	s 17
av <i>Jan G. Hokaasen</i>	
Bøker med mer til salgs	s 18
Grasrotandelen	s 18
Gamle leker	s 19
av <i>Anne Marie Halvorsen</i>	
Ord og uttrykk	s 20
av <i>Tor Aarstad</i>	
Arrangementer	s 24

Redaksjonen:

Tlf

Halvor Noer, redaktør	62 82 63 51
Terje Hauger	62 82 55 34
Ole Erik Ruud, lay out	62 82 61 11
Ole Lunder, annonser	62 82 66 22
Hjemmeside: http://www.brandvalhistorielag.no/	

Trykk:

Flisa Trykkeri AS 62 45 50 60

Framsidedeilde

Besøk på Skineb 1970
Foto: Torstein Hervland

Noen ord fra lederen:

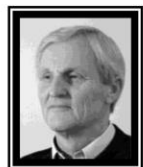
Vi har passert både sommer og høst, og den såkalte "julestria" står for døren. Alle våre ambisjoner for 2011 blir neppe oppfylt. Det skal vi diskutere på årsmøtet.

Noe av det aller viktigste vi driver med går veldig bra. Her vil jeg først og fremst nevne Brandvalitten, vårt ansikt utad, som fortsetter å holde en meget høy standard både med hensyn til innhold og utforming. En stor takk, først og fremst til redaktøren!

Det andre jeg vil nevne er Brandvalboka. Bindet om Hokåsen er nå i slutfasen, og en stor takk til komiteen som jobber med dette! Kalenderen for 2012 er i skrivende stund til trykking. Denne er veldig populær, både hos innen- og utenbygdsboende, takket være de mange flotte bildene. Årsmøtet blir i slutten av februar på Hokåsen, og jeg oppfordrer alle til å begynne å tenke på om det er saker vi bør diskutere.

Hilsen *Terje*

Redaktøren melder:

Skineb er jo nå liksom vår gard. Slik har det jo ikke vært lenge, men likevel bør vi være spesielt interessert i Skinebs historie.

Gerd og Arve hadde ingen etter seg, og da blir det fort få som kan noe særlig om gardens historie. Desto morsommere er det da at fjernere slektninger av Gerd og Arve melder seg med mye minner om egne besøk på Skineb i barndommen. Torstein kan også berette om morens fortellinger fra eldre tider, og til og med om en for oss ny forklaring på hva navnet Skineb kommer fra. Gamle amerikabrev er alltid interessant lesning. Manglene av punktum og komma kan vi leve med. Men at det ikke betraktes som noen stor nyhet at bestefaren hadde fått et barnebarn for to uker siden, virker utrolig for oss bestefedre.

God lesning – vi hører gjerne fra deg.

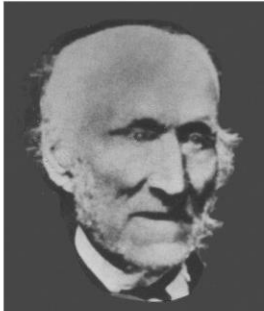
Hilsen *Halvor*

Minner fra Skineb

Tekst og bilder av Torstein Hervland

Slekta på Skineb

Min mor (Clara Hervland) fortalte mange ganger om slekten fra Solør. Min tippoldefar Embret f. 1796 g.m. Eli Monsdatter Lystad f. 1794 kom fra Sør-Odal og bosatte seg som husmann på gården Nes i Grue.

Embret Andersen f. 1796 Marte Skineb f. 1822

Hans sønn Anders f. 1823 ble gift med Marte Pedersdatter Bjerkesmoen f. 1822 og bosatte seg på Skineb. Deres sønn Ole f. 1845 som giftet seg med Maren Gulbrandsdatter Nesteppen f. 1843 overtok gården etter Anders. Min mormor Maren f. 1855 var søster til Ole.

Etter Ole kom August Olesen f. 1879 som ble gift med Helga Olivia Olsdatter f. 1887. De skal ha hatt 4-5 kuer, 2 griser, noen høner og en hest. Min mor og far (Reinhardt Hervland) holdt god kontakt med August og Helga og deres sønn Arve f. 1918 som giftet seg i 1946 med Gerd Sødow f. 1918 fra Oslo. De fikk ingen etterkommere. Begge døde med 14 dagers mellomrom i februar

2002.

Maren Skineb f. 1843

Ole Skineb f. 1845

Torstein Hervland f. 1933

Hva mor fortalte

Mor fortalte at da Anders med familie flyttet til Skineb, ville barna fortsette på den samme skolen de hadde gått på, da de bodde på Nesbakken. Det ble lang vei, spesielt tungt i snøen om vinteren og da hendte det at Anders måtte gå foran og trække spor. Barna var skoleflinke og fikk nok god oppfølging av bestefar Embret. Embret hadde nok gode kunnskaper for han var betrodd av bonden på Nes å føre regnskapene hans.

På 1860 tallet var det uår tre år på rad og kornet frøs. For å prøve å redde kornet brant de bål for å røyklegge åkrene og de lagde bevegelse i åkeren ved at to mann dro over med et tau mellom seg. Da var det nok noen som drøyet melet med både bark og mose, men visstnok ikke på Skineb. Men det var vanskelig å få brødet til å henge sammen så de blandet i litt linfrø.

*Maren Nesbakken
Oles søster,
forfatterens mormor*

August Skineb f. 1879

Da mors mor, Maren, spurte sin mor hvorfor hun kappet hodene av silda, da hun tok dem opp av tønna, fikk hun til svar at det kunne hende at de fikk bruk for dem.

Mor kunne også fortelle at hennes mor Maren lyste sin mor Marte i fjøset med tyristikker når hun melket. Parafinlampen kom først i 1863.

I 1864 dro Anders og en kar til fra Solør til Danmark og deltok som frivillige i Den dansk tyske krig. Da ble det slitsomt med gard og unger for Marte, men hun fikk nok noe hjelp av svigerfar Embret. Lettere ble det ikke senere for Anders sprengte et blodkar da han skulle temme en hest og døde tidlig.

I et brev fra far, som da hadde et opphold på Skineb, til min mor i Oslo datert 19/8-43 forteller han at han, sitat: «Jeg har blant annet vært med på å skjære linfrø og havre, bundet nek og satt de på staur».

Mor mente å ha hørt at navnet Skineb kom av at det var en nabbe som stakk ut i åa der de tørket materialer (skier).

Skineb i 1995. Torgunn Hervland, Arve og Gerd.

Egne erindringer

For meg som bygutt fra Oslo, var det stor stas å få komme på landet, og jeg fikk anledning til å være på Skineb noen ganger som gutt. Siden var jeg der som ungdom og senere, da jeg bosatte meg i Austvatn, var ikke vegen over skogen til Arve og Gerd så lang. Da min søster Gerda var jente, fikk hun gleden av å få være en tid hos Helga.

Dette var på slutten av 2. verdenskrig og det ble gitt tillatelse til at barn fra byen kunne få lov til

å reise til vertsfamilier på landet. Hun var der da frigjøringen kom. Sammen med noen andre barn fikk hun budskapet om freden på en gård litt lenger nord, der noen som hadde gjemt en radio på låven kom springende ut og ropte at nå var det blitt fred. Noen dager etter kom norske politisoldater fra Sverige marsjerende på veien og delte ut sjokolade til barna.

Arve og Gerd Skineb i 1971.

Av det jeg husker fra Skineb var fergen over Glomma før brua kom. Siden var jeg der en gang i påsken, og da sprang jeg barbert på snøen over til fjøset for å få silsupen, når Helga hadde mjølket om morgenen. Helga fortalte også at påskemorgen danset sola på åsen, da den kom opp, og det fikk jeg være med å se på. På våren hørte vi også orrhanene spille fra tretopper.

Anna, søster til August, bodde også i huset. Så vidt jeg husker hadde hun en trapp til rommet sitt i 2. etg. Den gikk opp fra stua i kroken ved siden av døra til kjøkkenet. Hun satt mange ganger i stua og spant. Dette var spennende for en gutt. Hun lærte meg å karde ulla, og da var jeg stolt.

På tunet var det en dyp brønn, laftet så vidt jeg husker. Det var noe nytt for meg som var vant til å tappe vann fra en kran på kjøkkenet.

Jeg fikk også være med til mølleren med korn som skulle males, det var nok under krigen. Underveis mistet hesten en sko, husker jeg.

Skineb hadde en liten skogteig oppe i lia og jeg husker at August og Arve dro opp dit for å hugge tømmer. Om det var til takspen vet jeg ikke sikkert, men jeg husker at det på gården ble kuttet opp grankubber som det skulle lages spon av.

På Skineb var det godt å være, det var det flere som fikk erfare. Over år var det noen som fikk bo, og de fikk god omsorg. Det skal ha vært en som het Vold som hadde bodd der en tid. Jeg husker Helge Sparby som ungdom, fra han var der på 40-tallet. Han kom senere til Oslo og fikk gå i elektrikerlære hos min far som var installatør. Arve hadde vært særlig flink på skolen og han lærte opp Helge.

Og så var det Karen, så blid og god. Helga var en god mor og husmor for alle, og ble etterfulgt av Gerd som ofret seg for at de gamle etterhvert skulle få en god og verdig utgang hjemme på Skineb.

Gerd, som han giftet seg med. For Gerd som hadde arbeidet i fotolaboratoriet til Nerlien i Oslo, var landlivet helt nytt, men hun sto på og fulgte opp Arve, så de fikk det til å gå rundt. Hun gjorde alt fra å lempe kornsekker til å sale på hesten.

Økonomisk strevet de nok hardt, men de støttet andre som var i nød, og om jeg ikke husker helt feil, så ga de bort den siste tier'n de hadde ved en anledning. For å klare det økonomiske, så de seg nødt til å selge sætra. Min far ble tilbudt å kjøpe, men han hadde heller ikke så god økonomi, at han klarte det.

Fra venstre: Arve og Gerd Skineb, Clara Hervland, Anne Hervland, Reinardt Hervland. I midten sitter Helga Skineb. Foran sitter Øystein Hervland og Torgunn Hervland.

Bildet er fra 1972

Arve og Gerd

Som ung mann reiste Arve til Oslo og fikk jobb i NSB. Jeg forsto på ham at han nok heller ville fortsatt der, men han kom likevel tilbake til Skineb for å ta over gården, selv om han nok var klar over at det ikke lå så godt for ham. Hans problem besto nok mest i mangel på selvtillit. Men han fikk en utrolig oppofrende partner i

De handlet litt med tatere som kom forbi, og det er nok lett å forstå hvem som tjente mest på det. Men Arve hadde stor respekt for dem og betraktet dem som venner. I ettertid er det funnet et fint messingfat under veden i skålen. Jeg tenkte meg at det ble gjemt vekk, så taterne ikke skulle få se det. Ellers hadde det nok ikke blitt på Skineb,

og på den måten ble det berget for den siste tateren også.

Arve var en meget forsiktig mann, han gjorde nok ingen fortred. Men gammel overtro hadde nok ikke helt sluppet taket i ham. Han kunne fortelle at han som ung mann fikk se "Svarteboka". Han kunne lese kjente navn som var skrevet med deres eget blod, og de kunne trolldom. Og han hadde en erfaring med de som ikke ga seg til syne i uthusene. En dag han kom i stallen, var panneluggen til hesten flettet. Den fletta var "svært hard", kunne han fortelle. Han fortalte også at bestefar Ole, fortalte at han hadde opplevd unaturlige ting, og han løy aldri. August var også fortrolig med skrømt, men aldri mørkredd. Arve hadde også hørt et par andre som fortalte, at de hadde sett gjengangere.

Nøysomhet og slit, ikke minst av Gerd, gjorde at de fikk god økonomi på sine eldre dager. De hadde ingen etter seg og levde hele livet i et meget tett fellesskap - like til det siste. Da Arve gikk ut av livet, ruslet Gerd straks etter.

Munnladningen

Da jeg var 16 år og gikk i lære hos far, fikk han en telefon fra Arve som spurte om det var mulig å få noe hjelp i slått. Far sa at jeg skulle få fri noen

dager, hvis jeg ville dra. Da fikk jeg erfaring fra gårdsarbeid med å hesje og måke talle fra stallen. I kjøkkengangen sto det ei gammel munnladningsbørse. Jeg sa til Arve at den burde han henge opp på veggen, men fikk til svar at sånt skrot skulle han kaste i åa. Du kan bare ta den med deg om du vil, sa han. Spør om 16 åringen var stolt da han satt på toget hjem med børsa mellom knærne. Kunne børsa ha vært den som Anders brukte, da han sammen med en annen solung deltok som frivillig i den dansk-tyske krig i 1864?

Den er nå ført tilbake til Bygdetunet.

Arve og Gerd Skineb i 1995

Gerd Skineb fylte 80 år i 1998

Da sto følgende omtale i Glåmdalen:

Gerd kom til Skineb etter at hun ble gift med Arve i 1946. Hun var født og oppvokst i Lørenskog og hadde ingen erfaring fra gårdsbruk. Før hun kom til Skineb hadde hun arbeidet i Nerliens fotolaboratorium og overgangen til landarbeid ble stor.

Hun flyttet til sine svigerforeldres hjem der også svigerfarens søster bodde. I helt nye omgivelser, nært sammen med fire nye mennesker, klarte hun å tilpasse seg og bli respektert. Det varte ikke lenge før hun gled inn i daglige gjøremål og ble snart en meget viktig medarbeider i hjemmet og på gården. Det lille gårdsbruket skulle fø 5 personer, så det ble ikke noen normert arbeidsdag. Til å begynne med var dyreholdet noen kuer og en hest. Senere ble det griser og deretter høns. Gerd ble krumtappen i gårdens liv, i husholdningen, på jordet og hos dyrene. Hun var med og salet hesten og spredde gjødsel. Med hønene fulgte mye arbeid med rengjøring, sending og salg av egg. Mellom alt dette klarte hun å gi sine nærmeste all den omsorg og pleie som de kunne ønske helt til de døde i eget hjem. I mange år hadde hun i tillegg omsorg for Karen som hadde behov for noen gode mennesker å bo hos.

Gerd har vært en uvurderlig støtte for sin mann gjennom 52 år. Nå nyter de begge pensjonist-tilværelsen i eget hjem med god hjelp av naboer. Dagen skal hun feire hjemme sammen med sine nærmeste.

Torstein Hervland

Eikeberget – midt i Brandval

En vandring i naturen – en reise i tid

Tekst og bilder av Johan Seglsten

Naturopplevelsen på Kjerkevegen langs Rytjerna er i seg selv verdt en tur. Kunnskap om omfattende bosetning i vegtraseen, gir i tillegg mulighet til å reflektere over levekårene her på 1800-tallet. Og dermed sette samfunnsutviklingen i et historisk perspektiv.

Kjerkevegen som tursti

Eikeberget er en områdebenevnelse på et vakkert turterreng i hjertet av gamle Brandval. Gjennomskåret av kjerkevegen og med flere gamle hustuffer, også et kulturhistorisk område. Eikeberget og Fjørerberget Grunneierlag har lagt til rette for turopplevelser – både ved merking i terrenget, parkeringsplasser – og ved å lage informasjonsbrosjyre og flott turkart. Gjestebøkene i gapahukene viser at området er godt besøkt av lokalbefolkningen, blant annet ved organiserte turer for skoleklasser og konfirmanter. Derimot er dette vakre turområdet mindre benyttet av folk i kommunen for øvrig.

Kjerkevegen kan dateres til 1651, for dette året ble nykirka på Brandvalmoen innviet. Allerede før den tid fantes en kirkeveg fra Hofoss/Hokåsen og over Årstad – til Berga kirke på Vestre Berger. Fra 1651 fortsatte kirketrafikken over Årstad og langs Rytjerna til Sormerud – og videre. Kjerkevegen har dermed vært bruksveg i over 250 år for folk sørøst i sognet – inntil kjørevegene ble til langs Nuguren og Glomma. Og langs denne allfarvegen ble det etablert en rekke husmannsplasser – fra 1790-årene.

Man kan ikke benytte begrepet ”på gjengrodde stier”, for dette er i dag en godt benyttet tursti. Men de som forventer å finne rester av bygninger på de gamle boplassene, blir nok skuffet. Mye ble tidlig fjernet, og naturen har selv bidratt til å skjule spor. Ikke engang restene av en ”lecapipe” er å finne. Unntaket er plassen Kjensmo hvor bygninger ennå står. Men så var da denne plassen bebodd rundt 100 år lengre enn de øvrige.

Johan Seglsten f. 1946

Gården Årstad har ingen husmannsplasser langs den gamle kjerkevegen – slik som nabogårdene Grobøl, Sander og Melby har. Men for mange er Årstad den naturlige inngangsporten til Eikeberget og kjerkevegen fra sør. Her finnes parkeringsplass. Og her holder kjentmann og lokalhistorikeren, Tor Aarstad til. Han har også vært mester for Galtebu, en gapahuk og et naturkunstverk på Eikeberget. Plassen finnes ved turstien knapt 2 km. nord for Bergergarda / parkeringsplassen ved Vestre Berger. Tor Aarstad har berettet om kjerkevegen i flere tidligere nummer av Brandvalitten.

Ved Sanderberget finner vi en gapahuk satt opp ved idylliske Midtre Rytjernet. Ikke bare tak over hodet og le for vinden. Her finnes fine sittebenker, bål plass og ved. Og det som skal til for både grilling og kaffekoking. Som seg hør og bør, har gapahuken sitt navn; Brannbu. Navnet fikk den etter at en tidligere gapahuk brant ned, og en ny ble bygd i 1996.

Dette er et utdrag av et 20-siders hefte som også har detaljert omtale av bosetningen på de enkelte plassene.

*Sæli (Sørli),
Melbyberget,
Sanderberget, Mosshemmet,
Pipern,
Kjensmo og
Blåsopp.*

Målestokk (utsnittet)
1 cm: ca. 150 meter.
Ekvidistanse 25 m.

Høydedraget hvor Eikeberget og Rytjerna inngår, er grenseområde mellom gårdene langs Glomma og de som ligger langs Nugurens og Skasåas vestsider. I vest snakker vi da om Sormerud, Eikgarda, Lepengen og Helgeneset. I øst om Digernes, Melby, Sander og Grobøl. Rya og Rytjerna danner en naturlig grense mellom øst og vest – med forlengelse sørover til

Folketellingen 1865 gir opplysninger om buskap og avling på plassene. Ingen har hester eller geiter. Avlingen er oppgitt i antall tønner:

[illegible]

Bosetningen rundt Rytjerna

Boplassene rundt Rytjerna er husmannsplasser fra den tid hver gård hadde rett til å inngå – en eller flere – husmannskontrakter. Foruten de fem kjente boplassene langs selve kjerkevegen over Eikeberget, er det naturlig å ta med Grobølsbråten (i øst) og Kjensmo og Sæli (i vest).

Plassene har vært bebodd på 1800-tallet. Noe av opplysninger om bosetning på 1700-tallet – blant annet gjengitt på skilter langs kjerkevegen, er vanskelig å verifisere. Noe er også feil, som følge av at Brandvalboka inneholder opplysninger som kan villed. Enten feil eller udokumentert og dermed usikkert.

Det er ikke så mye som vitner om boplassen på Sanderberget, men noen spor finnes i naturen.

Det er blant annet anført at Sanderberget må være den eldste boplassen langs kjerkevegen – med visning til at en Sjur på Sanderberget lot sitt barn døpe i 1713. Men verken original eller avskrift av kirkebøkene bekrefter dette, og Sjur var et sjeldent brukt navn i sognet på 1700-tallet. Brandvalboka anfører at Sjur skal ha blitt avløst av Ole Bergersen, gift med Marthe Arnesdatter. De fikk barn på Melby i 1730 og 1736. Det sies at de flyttet til Pyttjernet. Hvis dette var benevnelse på (Nordre) Rytjernet, er det nok heller en Melbyplass – enn snakk om Sanderberget.

Tilsvarende villeder nok Brandvalboka med opplysningen om ekteparet Erik og Ragnhild på Melbyberget. Erik var nok gift med *Kari*, og den 40 år eldre Ragnhild var hans svigermor! Historien vil også ha det til at Erik Eriksen på Melbyberget først bodde på Sanderberget – og dermed en ny ”bekreftelse” på at Sanderberget er en eldre boplass enn Melbyberget. Men Erik kom nok direkte til Melbybergplassen fra et kort

opphold på Grobøl – hvor kona var fra.

En forklaring er navneforveksling. Både Melbys og Sanders husmannsplasser lå ved Midtre Rytjern – like under (vest for) Sanderberget. Og da blir det like ”riktig” om man omtaler plassen ved Sanderberget – eller plassen under Melby – som senere ble til Melbyberget. Jeg tror dette er forklaringen, og at det er plassen under Melby som er den eldste – fra 1790-tallet. Når Tharup nevner bare en Sanderbergplass i 1798, er det nok plassen til Erik Eriksen det siktes til. Den var ryddet rundt 1790 under Melby, og i 1798 var det ingen bosetning på Sanders grunn ved Rytjernet.

Ut fra hva som kan dokumenteres – eller sannsynliggjøres ”over enhver tvil”, er nok Melbyberget og Grobølsbråten eldst av de omtalte plassene – og med bosetning fra rundt 1790. Mens Sanderberget, Grobølsteppen og Kjensmo er fra ca. 1820. Men dette utelukker ikke at det kan ha vært bosetning på noen av disse stedene tidligere. Opplysninger om Sørli mangler.

Bosetningen kan dokumenteres slik (ca. årstall):

Melbyberget, pl. 1: bosetning ca 95 år (1790–1885)
Grobølsbråt. (Pipern): bosetn. ca 75 år (1795–1870)
Melbyberget, pl. 2: bos. 1801–1805 og 1850–1890
Kjensmo: bosetning i nesten 160 år (1820 – 1978)
Sanderbg, nordplassen: bos. ca 50 år (1820–1870)
Grobølsteppen (Blåsopp) bos. ca 25 år (1820–1845)
Sanderbg. (Mosshemm-) bos. ca 20 år (1860–1880)
Sørli (Sæli): bosetningen er ikke dokumentert.

Ved folketellingen 1865 bodde det på 6 av disse plassene til sammen 31 personer. Kjensmo tilhørte da Gjølstad og Lepengen skolekrets, mens øvrige sognet til Digernes skolekrets.

På Kjensmo finnes ennå bygninger – i motsetning til på øvrige plasser hvor hustufter knapt er synlig.

"Godseier`n" og a`Hjørdis

Arne og Hjørdis Sørli – et fargerikt ektepar i Vestroa

av Per Skogrand

Arne

På småbruket Fjeldstad i Fjeldsgrenda, oppe i Vestroa, der bodde Arne og Hjørdis Sørli. Arne var født 1928 på naboplassen Sørli. Han var nest yngst av 7 søsken. Faren het Ole Halvorsen Sørli og moren Anna Otilie Torsteinsdatter. Arne titulerte seg selv som "godseieren", og han var en mann med sine meningers mot. Alle kjente Arne.

Arne Sørli – et utsnitt fra et bilde av Kongsvinger kommunestyre fra 1972-1975, der han var representant for Arbeiderpartiet.

Per Skogrand f. 1952

Han var formann i ungdomslaget Samhold i en årrekke. Han var også formann i Brandval Pensjonistforening blant annet.

Arne var jernbanemann av yrke og jobbet med sammenskipling av jernbanevogner, men 21 mars 1961 skjedde ei ulykke under skifting på Oslo Ø og Arne skadet det ene beinet. På Ullevål sykehus ble benet amputert, slik at det bare var igjen omkring 15 cm. av beinet. Da Arne fortalte om dette senere sa han: "da var je låghalt da". Humøret beholdt han tross handikappet og store fantomsmerter. Han sa mange ganger "nå har je stiggvondt i trebeinet".

Småbruket Fjeldstad. Eier i dag er Tom Erik Tangen.

Arne var en ihuga harajeger og han jaktet mye sammen med Johan Øverby som bodde på Kvernbråten. Det er nok mange som har sett med undring på sporene i den første snøen om høsten, spor etter en "enbent" en med krykker. Høsten 1990 skjøt Arne 19 harer for sin dunker. Hjørdis ble spurt om det var mye arbeid me'n? – Nei sa Hjørdis, je smør bare hasa på n-. Og det var slik at leddet i protesen måtte smøres i blant. Arne hadde høy, tydelig stemme som bar langt. Husker en høstdag jeg og to andre skulle på fuglejakt opp mot Langholsberget. Losen til Arne hadde gått rundt i området hele morgenen, men vi strøk da oppover berget. Der fløy det opp ei orrhøne som jeg skjøt etter, og da smellet hadde lagt seg hørte jeg stemmen på Arne langt nede i berget "gi hunda maga", så da trodde han nok vi hadde skutt haren som hunden jagde på.

I ei koie på Odal-sida var Arne og noen andre karer på jakt og fisketur. Noen drammer hadde det nok blitt utover kvelden, så karene la seg til å sove der det passet best. Ut på kvelden kom en annen fisker innom koia, men da han fikk se at på gulvet lå tollkniv og ett bein med støvelen på, og en kar med bare ett bein i senga, fikk han fart på seg til å komme vekk.

Arne med dunkere og litt av premiesamlingen i bakgrunn

At han var storfisker hadde han bevist for alle. På en fiskekonkurranse i 1957 vant Arne førstepremien, en Wartburg personbil. Denne kalte Arne og Hjørdis for "fiskebilen". Denne ble nyttig for ham etter ulykken, men den var jo ikke bygd for funksjonshemmede, så før han fikk protese var giringa problematisk. Men Arne surret da et potetgrev på clute-pedalen, så da han skulle gire dyttet han bare grevskafet ned. Han kom visst i teknisk kontroll en gang, men de sjekket heldigvis bare lysene.

Ett par år etter ulykken startet Arne opp igjen i NSB, og var bestyrer på Brandval stasjon til den ble nedlagt i 1967. Arne sluttet da å arbeide, han hadde fått høyt blodtrykk og hadde angina.

Hjørdis og Arne med (fiskebilen) Wartburgen, som Arne vant på fiskekonkurranse i 1957.

Arne var gjerne på lokalet Breidablikk når det var fester der, og han var ikke sein om å kaste seg ut i dansen. – *Je vil helst danse med lange kvinnfolk, slik at je kan støe mæ på dom, og så bør det væra "flat tango"* – brukte han å si. Arne gikk ut av tiden 1997.

Hjørdis

Hjørdis var født i Værkengrenda (v/Odals Værk) i 1928. Morens navn var Borgine og faren het Jonas Bergehagen men tok navnet Monsrud, under krigen, etter plassen de bodde på.

Hjørdis var tvilling og de trodde bare broren Asbjørn levde etter fødselen. Hjørdis ble sett på som dødfødt. Faren Jonas hadde sagt "så fikk du ikke leve du da Hjørdis". Men Hjørdis raknet til og levde nesten 84 år etter dette.

Hjørdis var en stor dyrevenn, og hun drev kennelen "Duncoll", navnet var tatt fra hunderasene Dunker og Collie. Men hun oppdrettet også rasene Golden retriever og Old English Sheepdog.

På Fjeldstad henger ett stort antall sløyfer, medaljer og premier etter hundeutstillinger og jaktprøver. Hjørdis har tatt mange pokaler på sine hunder, hun har hilst på både norske og svenske kongelige under utstillinger.

Hjørdis med førstepremie på dunkeren

I en samtale sommeren 2010 fortalte hun om Lucy en førstepremiehund av rasen dunker. Denne hadde de solgt som valp til et par som bodde i Oslo. Men så skulle paret flytte til konas hjemland Sveits, og de kunne ikke ta Lucy med. Så da ble Hjørdis spurt om hun kunne ta den, og det var

ikke nei i hennes munn. Lucy hadde vært med på politihundtrening sammen med noen schæfere som paret hadde, slik at hun kunne mange ting blant annet gå opp og ned stiger.

Akkurat da de hadde fått henne, var Ole Skogrand på Fjeldstad for å reparere pipa over taket. Så mens Ole var oppe på taket stakk også Lucy opp stigen på taket en tur. Alle ble forskrekket, og lurte på hvordan de skulle få henne ned. Men det var ikke noe problem da hun gikk stigen ned sjøl.

Hjørdis ble veldig rørt da hun snakket om hundene hun hadde hatt, og hvor mye klokskap det er i hundehodet.

Hjørdis med ett knippe collier på Fjeldstad

Hjørdis var meget innteresert i historie, og spesielt i malmtrafikken mellom Ramsøygruvene og Odals værk. Som nær nabo til gruvene og med interesse og kunnskap om samfunnet der, guidet hun flere grupper på omvisning i området. Fra barndommen hadde hun god kjennskap til driften og livet ved Odals værk.

Hun skrev en artikkel i Brandvalitten nr. 3 2006 om malmkjørerne til Ramsøyen.

Hjørdis gikk bort i juni 2011.

Bildene er utlånt fra Ole Martin Knashaug.

Tur til elverumsmuseene og Røsåsen gardsmuseum

av Halvor Noer

Søndag 28. august reiste 41 nysgjerrige brandvalitter med buss til museumsbesøk i Elverum og Åsnes. Alle hadde paraplyene i beredskap, men vi var heldige og fikk et flott vær helt fra

første stopp på Norsk Skogmuseum.

Her fikk vi først en god start på dagen med karbonadesmørbrød og kringle på restaurant Forstmann.

Kanskje alle hadde vært på Skogmuseet før, men opplevelsen blir alltid annerledes når vi får gode guider til å lede gjennom samlingene. I to grupper ble vi guidet av museumsformidler Bjørn Erik Skaug og fagkonsulent Ingvild Herberg. Før vi ble delt, viste Bjørn Erik oss med stor innlevelse hvordan de i eldre tid lagde vidjespenninger til alskens bruk - til "kjettinger", dyrehalsband, skibindinger og masse annet.

Bjørn Erik Skaug viser hvordan de lagde vidjespenninger. Foto: Ole Johannes Østberg

Under vandringen i samlingene ble vi fortalt om skog og landskap i Hedmark, om matstell i skogskoiene (om sluring og monk), om geitdoningen (som Bjørn Erik mente først hadde kommet fra Sverige til Gravberget, mens vi fra Kongsvinger mente at den først kom til Austmarka i 1890-årene).

Halvor Noer f. 1938

Han viste en utstilling om de ulike bruksområdene for tre og om de ulike former for treski gjennom historien. Han fortalte om oppgangssaga som først er registrert i bruk i 1503. Det innledet de senere skogsdriftene og fløting fra våre skogområder og industriell utnyttelse av tømmeret.

Han fortalte om laksefiske med grinigrib (laksefangstfelle) i fossene. Om bruk av tørket gjedde som ikke skulle spises før den hadde hengt i 3 år. Han hadde med smaksprøver også. Det var godt!

En utstilling om innvandrede dyr viste utstoppet moskus, mårhund, canadagås, fasan, villsvin, mink - og katt som kom til Norge kanskje alt for 1000 år siden.

Bjørn Erik Skaug og Rolf Hauger sitter på tømmerlasset og diskuterer tømmerkjøring og koieliv. Foto: Halvor Noer

Så bar det videre til

Glomdalsmuseet der det denne søndagen var Seterdagen.

Vi fikk tiden der til fri disposisjon. For Seterdagen var det eget program med mye aktivitet på de forskjellige setrene. På Tynset-tunet fikk noen av oss sett eksteriørbedømming av gamle norske kuraser.

På Tynsetsetra ses Anne Marie Halvorsen, Berit Torp og Esther Sandbæk til venstre der de følger med i eksteriørbedømming av ku. Denne telemarkskua fra Jønsberg fikk 2. premie. Foto: Halvor Noer.

Det var demonstrasjon av brødbaking i bakerovn (15 brød om gangen) – diverse salgsutstillinger og noe for enhver smak. De eksisterende utstillingene innendørs ble også besøkt av noen – slike som Gammeldoktoren og Taterutstillingen. Siste stopp var

Brukskunst og kafe i Løvmøstua. Halvor og Gunhild i samtale. Foto: Ole Johannes Østberg

Røsåsen gardsmuseum

der Solveig og Arnold Røsås tok i mot. Røsåsen er en gard som ligger alene oppe i skogen – 1 km inn fra grendelaget i nærheten. De var ikke snauere enn at de kunne servere nydelig elgsuppe til hele busslasten vår + til noen andre besøkende inne i hovedbygningen. De holder oppe for middagsservering hver søndag om sommeren fram til slutten av september.

Et gammelt eldhus ble flyttet ned til tunet i 1902. Huset ble først brukt som bryggerhus, men ut på 50-tallet ble det brukt som gardsmuseum. Dette var starten. Alf Røsås var en aktiv lokalhistoriker i Åsnes og samlet mye gammelt i Eldhuset. Alf, som døde i 1995, og Olaug, som døde i 2004, var barnløse – og det var nevøen, Arnold, som overtok eiendommen.

Solveig Røsås orienterer om gardshistorien og om museet. Foto: Ole Johannes Østberg

Solveig og Arnold startet opp med gardsmuseum i 2005. Alle husene på eiendommen er nå tatt i bruk til museum. Selv bor de på en annen gard nede i bygda og jorda har de leid bort.

De har samlet en enorm mengde gammelt husgeråd og bruksgjenstander fra en gard i eldre tider. Dessuten har de en stor samling av gardsredskap og motoriserte hjelpemidlene i jordbruket som traktorer, motorsager,

En overveldende samling av gamle motorsager var bare en av mange store samlinger.

Foto: Ole Johannes Østberg.

Gamle traktorer fra venstre: Volvo BM Teddy ca. 1958, Bolinder Munktel 36, ca. 1936 og Deutz ca. 1939.

Foto: Ole Johannes Østberg.

gressklippere, mopeder, motorsykler m.m. og noen biler. Det er utstyr som viser utviklingen fra de aller første og nesten fram til dagens utgaver.

Arnold Røsås diskuterer museumsdrift med Rolf Hauger, Wenche Klemmetvold og Ole Johannes Østberg. Foto: Halvor Noer

Dette besøket ga et sterkt inntrykk. Det var en overveldende stor samling vi fikk se. Det er bare å ta av seg hatten i ærbødighet for den innsatsen vi aner må ligge bak etableringen og drifta av dette gardsmuseet.

Av ordenes saga

av Tor Aarstad

Gjøre sine hoser grønne:

Da inns migrer du deg hos en, eller du går på frierfötter. Det var en gammel og utbredt oppfatning at grønt var en lykkefarge, fordi fargen grønn hadde en behagelig virkning på synsorganet, mens svart stod for ulykke og død.

Tor Aarstad f. 1932

Etter gammel skikk fikk den forsmådde frier en svart strømpe, mens en grønn strømpe betydde ja. Hosu, eller husu som vi sier, er det samme som en lang strømpe. Dette har også gitt opphav til det svenske ordet svartsjuk; noe som de aller fleste på denne siden av grensen er fullt klar over. Godt og megetsigende ord forresten, må jeg tilføye!

Amerikabrev

av Torbjørn Mengkrog

Jeg har originalen av et amerikabrev som kanskje har interesse for flere. Ved hjelp av den nye Brandval Finnskog-boka side 72 og tidligere notater av min far og bror Øystein har jeg funnet ut litt om de personene som er nevnt i brevet.

Reinhart Eriksen, f. 1858 i Søndre Roverudseter, skriver brevet til sin far, Erik Eriksen. Eli, f. 1855, Lars, f. 1864 og Emil f. 1869 var søsknene til Reinhart. Eli var gift med Sigvart Kristiansen fra Trøsberget. Eli og Sigvart dro til Amerika i 1881, Reinhart i 1882 og Lars i 1883. Jeg tar med litt mer om Søndre Roverudseter.

Erik Pedersen (1806- ?) fra Grue Finnskog og kona Lisbet Pedersdatter (1801-1887) fra Lystadberget kom til Søndre Roverudseter ca. 1830.

En av deres sønner, Erik Eriksen (1831-1894) var min oldefar. Hans kone (min oldemor), Ragnhild Martinsdatter (1833-1904), kom fra Veabråten. Erik tok over bruket etter sin far.

Torbjørn Mengkrog f. 1934

En av sønnene til Ragnhild og Erik var min bestefar Emil (1869-1939). Han var gift med Sofie Johnsdatter (1869-1941) fra Raisky. De flyttet til Nedre Mengkroken i 1913 og tok da navnet Mengkroken. (Reinhart Eriksen som har skrevet amerikabrevet er da onkelen til min far).

Nedenfor har jeg skrevet av brevet etter originalen. Noen ord er litt vanskelige og forstå, spesielt adressen.

Jeg har forresten aldri hørt hvordan det senere gikk med disse folkene i Amerika. Min far nevnte ikke noe om det så vidt jeg husker.

Leiste Creck den 16 november 84

Erik Eriksen

Jeg skal nu tage mig den frihed og skrive nogle ord og fortelle at jeg er frisk og rask og det er alt hva jeg kan trøste Eder med
du kunde hvel vente at jeg skulde sende Penger men det er merre end jeg kan for jeg har Kjøb mig et stække Land og lagt ind en del penger og Daarlige tider er det her ogsaa Sivard haver Land og Lever der nu vi er hos ham netop nu medens jeg skriver disse Linnier
men det er ikke noget opdirket Land vi haver nogen av os det er barre Skoven Ennu til det bliver dirket saa det er ikke nogen stor Rigdom men det er godt at have noget aligevel en mand som haver Land her saa han kan høste hva han vil barre han faar bordt skoven det er barre at plandte Potteter hvor han vil faar uden Gjæssel
saa har jeg ikke meget merre at foortelle Eli fik sig en Liden Gudt faar en Maaned siden og alle barnerne er friske og Raske og vogser op Jeg trives Godt og det gjør alle di andre saa hvidt som jeg ved
jeg skrev et brev i vaar men jeg har ikke noget modtaget igjen saa jeg Troede at di ikke vilde skrive merre til mig og derfaar saa har ikke jeg kommet til at skrive heller men nu har Lars netop modtaget brev og deri ser jeg at di venter at faa hørre fra mig og Sivart og nu skal jeg skrive saa di faar vide at vi alle lever og haver Hilsen saa er det alt jeg har at faartelle denne Gang jeg vil slutte med en Venlig Hilsning til Eder alle baade Slægtninger og Venner Hils Johanes og Kaare saa meget i fra mig

Reinart Eriksen
Gamsteek P.a.v.
Barran Ca Wis
Nordamerica

NB: Har noen et bilde av Søndre Roverudseter? Red

Kongsvinger Museumsforening i drift

av Halvor Noer

I Brandvalitten nr 2 2010 hadde jeg en orientering om denne foreningen som ble stiftet 15. mars 2010.

Åsne Stolpe var leder i det første året. Nå er Arne Øverby fra Glåmdal Utstys- og Motorhistorisk Forening, GUMF, leder. De øvrige styremedlemmene er: Halvor Noer fra Brandval Historielag sekretær, Åsne Stolpe fra Kongsvinger/Vinger, Astrid Engen Kristiansen fra Granli og Rolf Amundsen fra Austmarka, Gunhild Solheim Neskvern fra Kongsvinger kommune, Jan Pedersen møter som observatør fra Kongsvinger Festnings Venner og konservator Ingun Aastebøl møter som leder av Kongsvinger museum.

Museumsforeningen har to formål for sin virksomhet:

1. Støtte *Kvinnemuseet – Museene i Glåmdals* arbeide for kulturvern i Kongsvinger kommune og bidra til økt kunnskap om kommunens historie.
2. Være et samarbeidsorgan for historielagene i Kongsvinger, GUMF og Kongsvinger kommune.

Arbeidet med begge disse formålene bør være av interesse for Brandvalittens lesere, så jeg skal her vise til noen av de 65 styresakene vi har arbeidet med siden starten.

- Kommunens planer for de lovpålagte arkiver og de lokalhistoriske arkiver.
- Spørsmålet om fredning av Vest-Nor-tunet.
- Opplegg for *den kulturelle skolesekken* i Kongsvinger.
- Bestyrerstillingen ved Kongsvinger Museum.
- Deltagelse fra historielagene i den årlige museumskalenderen.
- Registrering av bygninger med verneverdi.
- Skolemuseet på Skinnarbøl.
- Bokprosjekt om skolehistorien i Kongsvinger.
- Planene for nytt museumsbygg på Gyldenborg.
- Ryddeprosjekt på Vardåsen.

Ta kontakt med oss i styret om det er noe av dette du vil diskutere med oss. Vi tar også imot anmodninger om saker, som vi bør ta opp i vårt styre.

Per Ruud:

Jaktløst

Høgt og låkt har je føri
bergskafte opp og ned
langt har je ofte vøri
og slitin som bære det.

Bratt og glatt har je kløvi,
steinura opp og ned
Skralt har je ofte søvi,
og frøsi som bære det.

Per Ruud
1921-2009

Tungt har je aldri børi
ryggsekken opp og ned'
Kjøtt har je sjella skøri,
men svølti som bære det.

Høgt og støkt har je svøri
jakinga opp og ned.
Lell har til skogs det børi
med jaktløst som bære det.

Grasrotandelen

Grasrotandelen er en ordning for de som spiller spill hos Norsk Tipping, bortsett fra Flax og Ekstra, til å støtte et lag eller forening med en andel på 5 % av det du spiller for. Dette koster ikke noe ekstra, men tas fra den summen du spiller for. Det du trenger er Norsk Tippings Spillerkort. Hvis du ikke alt har det, kan du få dette hos den kommisjonæren du bruker eller det kan bestilles på www.norsk-tipping.no

Brandval Historielag er nå registrert i Grasrotandelen, og vi oppfordrer alle medlemmer om å benytte ordningen, og på den måten bidra til at Historielaget får noen ekstra inntekter. Det er selvsagt også muligheter til å endre mottager, men du kan bare støtte ett lag av gangen.

Du trenger Brandval Historielags organisasjonsnummer, og det er: **875 876 252.**

Vil du støtte oss med din Grasrotandel?

Org.navn: BRANDVAL HISTORIELAG Org.nr: 875876252	 32774875876252
--	---

NORSK TIPPING

GRASROTANDELEN

Vi har følgende bøker og skrifter til salgs (En julegave?):

Brandvalboka – Finnskogen		Kr 550
Skogbrukets historie i Kongsvinger		Kr 290
Brandval Kirke 350 år		Kr 200
Gamle Roverud		Kr 330
Brandval og Vinger Bondelag 100 år		Kr 200
Norsenterets historie		Kr 200
Agnåa – Vestmarkas perle		Kr 200
Lovise og Nils Hagen med etterkommere		Kr 30
Brandvalitten	ny	Kr 30
	gammel	Kr 20
Kalendere	ny	Kr 80
	gammel	Kr 20
Kart:		
Tur-og kulturminnekart Eikeberget og Fjøserberget		Kr 50
Jakt- og turkart Kongsvinger Vestside		Kr 50

Disse kan bestilles tilsendt – porto kommer i tillegg.

Kontakt: Ole Johannes Østberg tlf.: 62 82 51 40. E-post: olejeast@skyberg.no

Gamle leker

Fra heftet:

Friminuttene i den gamle skolen.

Tekst og tegning av Anne Marie Halvorsen

Anne Marie Halvorsen f. 1940

Anne Marie Halvorsen var lærer på Brandval Sentralskole og samlet på 80-tallet inn opplysninger om gamle leker. Hun fikk registrert 34 leker. Alle disse er beskrevet i et hefte hun utarbeidet i 1989. Mange av dem er for oss enten ukjente eller glemt – noen kjenner vi igjen. I Brandvalitten skal vi presentere slike leker i hvert nummer framover. I dette bladet tar vi med Anne Maries forord i heftet. Red.

”Friminuttene i den gamle skolen” er blitt en liten samling med leker som er blitt brukt gjennom mange år, både på skolen og ellers der barn og unge var sammen og lekte.

Mange av lekene var nesten blitt glemt. Barn som vokser opp i dag, vil ikke være kjent med dem, foreldrene vil kjenne noen av dem, og besteforeldrene vil huske de fleste. Jeg har vært heldig og har fått forklaringer på en del leker som var ukjente for meg også.

For å få samlet inn ”gamle leker”, lagde jeg, sammen med elevene i 5. klasse, et spørreskjema som ble sendt med til foreldre, besteforeldre og noen andre. Det materielle vi fikk inn, er blitt sammenfattet og er med i dette heftet. Ellers har jeg intervjuet en del mennesker, ved å gå på besøk eller over telefon. Flere var så interesserte at de ringte meg med nye opplysninger.

Det som er samlet her, er først og fremst leker som er brukt i friminuttene på skolen, men selvsagt er lekene blitt brukt ellers også. En del av disse lekene er blitt prøvd ut på elevene, og det er artig å se at enkle leker slår an i vår mekaniserte tid.

Dette er bare en begynnelse på den ”samling” av stoff fra den gamle skolen, som jeg håper skal bygges opp i Kongsvinger. Dere som har mer på lager, må ikke kaste verdifulle bilder, bøker o.a., men samle det til bruk for kommende generasjoner.

Tusen takk til alle som har hjulpet til!

1. lek: Å slå kjempe

Dette er en gammel og mye brukt sommerlek. Deltagerne må først gå en tur og plukke kjemper.

Alle slags kjemper kan brukes.

Alle skal ha like mange når de starter, og de sitter eller står i en rekke. Alle holder fram en med høyre hand. Første mann velger ut den største og seigeste kjempa og går fra deltager til deltager og prøver å slå hodet av kjempene deres med ett slag. Lykkes ikke det, går han videre til neste. Dersom hans kjempe mister hodet, tar han en ny til å slå med, og holder på til han har gitt ett slag til hver deltager.

Slik gjør hver deltager sine slagrunder etter tur. Den som mister alle kjempene sine først, har tapt,

- og den som har igjen den siste kjempa, har vunnet leken.

Denne plantetypen, stor kjempe, er nok mer vanlig i Ringsaker enn i Brandval. Red.

Gamle ord og uttrykk

av Tor Aarstad

Tor Aarstad f. 1932

Blåberløg = blåbærlyng

Flugarmaskin = fly

Færsått = være i følge, følges ad

Kneppskalle = er uoversettelig,
men jeg tar det med fordi det klinger så
fellu. Har leserne noe forslag?

Ligge å ræks = ligge framme
uten å bli tatt vare på

Kjærrgal = kirkegård

Kluns = klump, kladd

Kule = 1. anfall, 2. omgang, 3. refselse
eller 4. ei bestemt tid

Musegjeldar = liten kniv

Pottost = pudding av råmjølk

Slire = slure

Slæ i hæl = slå i hjel

Snæret = snørret, forkjølet

Ta ræpparn = stikke seg vekk, dra avsted

Tippersiltetei = tyttebærsyltetøy

Tåkke sæ bortåt = sette seg nærmere inntil

Vøli = f. eks.: ”Hær kan detta være vøli”?
Hva skal dette bety?

Vørrju = forsvarsredskap, verge –
for eksempel en solid kjepp eller stokk

Ækstimere = estimere

Ordtak

Veldedighet gjør godt for giveren.

En som aldri spør blir heller aldri spurt.

Språket er det eneste som skiller oss fra dyrene, så
sant vi lærer oss til å bruke det.

En frisert ape er fremdeles en ape.

Det smil du sender, vender tilbake.

Det er godt det flasker seg, bare det ikke korker,
sa mannen.

Det en ikke kan få, slipper en å bære på.

Kvinner og barn er lykkelige, men vi mennesker
må bære våre kors.

Lykken kan ikke kjøpes for penger, men ulykken
kan bli lettere å bære.

Ad. uttrykket

”akkurat som håret på en svenske”

I forrige nummer undret jeg meg over hvordan
dette uttrykket kunne være oppstått.

På ett eller annet vis - for lenge siden – snappet
jeg opp at det henspilte på en skallet svenske.
Men denne forklaringen virker like meningsløs og
absurd som tørt vann, eller som et gammelt og
velkjent uttrykk som ”ei kollete ku færuta
haunner”. Med andre ord en drug porsjon fleip
eller ironi.

Halvor melder seg imidlertid på med en plausibel
og høyst lokal forklaring på uttrykket. Han mener
den skriver seg fra lokalet Helgeby som i sin tid
var en meget populær dansearena. Dit kom gjerne
en del danseglade og flotte svensker med korrekt
tilbakestrøket hår holdt pent og kvinnebedårende
på plass med Brylkrem. Denne sjarmeoffensiven
var et irritament for de norske gutta, het det.
Kanskje det vanket en eller annen øreteve i
kampen om jentene også, men se det er en annen
historie.....

Denne forklaringen lar seg høre, men er det noen
av leserne som har noen enda bedre?

Kveldsåpent på Skineb

Første torsdag i måneden fra kl 18.00 til kl 20.00 +

Torsdag 5. januar: Tema: Bureisning i Solør og Brandval v/Bjørn Tuer

Verter: Styret

Torsdag 2. februar: Tema: Brandvalboka – Hokåsen v/ Arne L. Hanestad

Verter: Styret

Slektsgranskingsgruppa har åpne møter på Skineb

andre tirsdag i måneden fra kl 18.00: 10. januar og 14. februar

Bli kjent i arkivet på Nistun

3. onsdag i måneden kl 17.00:

18. januar og 15. februar.

Tirsdagsklubben møtes på Skineb

siste tirsdag i måneden kl 11.00:

31. januar og 28. februar.

Historielagets årsmøte

holdes på Hokåsen Samfunnshus onsdag den 29. februar.

Historielagets Årskalender kan bestilles tilsendt

Brandval Historielags årskalender for 2012 foreligger nå. Den selges ved dørsalg og fra Sports-
hjørnet, Roverud og Joker'n, Brandval. Kalenderen kan tilsendes pr. post for kr 110 inkl.s. porto.
Tidligere kalendere kan bestilles samtidig – koster kr 20.

Se bildeoversikt i Brandvalitten nr. 3 2008.

Abonnement kan tegnes for fremtidige kalendere – som derved sendes hvert år automatisk.

Bestilling hos Ole Johannes Østberg på tlf: 628 25 140 eller e-post: olejeast@skyberg.no